

Créixer dins el cor

Dv, 12/02/2016 per Anna-Bel Carbon...

[Sini](#)

Un dels encàrrecs més importants que tenim com a adults és el d'afavorir, facilitar i vetllar pel bon creixement dels nostres nens i nenes. Aconseguir que la canalla se senti segura, sense pors, sense angoixes... que no vol dir sense límits ni correccions quan calguin, és una tasca que recau inicialment en la família, i posteriorment en l'escola, i finalment, perquè negar-ho, en la pròpia societat.

Les famílies són una mostra de la diversitat, tant pel que fa a les seves formes com pels orígens dels seus components. La diversitat de llengües, orígens, creences, cosmovisions... molts cops ens porta als adults a plantejar-nos com podem explicar-ho als nostres fills i filles, i qüestionar-nos com la integraran en el seu dia a dia, si l'entendran i com fer entendre que la diferència és enriquidora i inherent al factor humà.

Sovint, davant dels encuriosits plantejaments dels nens i les nenes, ens emboliquem -com adults responsables que suposadament som i que ens sentim en l'obligació de tenir una solució per a tot- a elaborar protocols, oblidant que els nens i les nenes, per sobre de qualsevol dogma i normativa, tenen dret a respostes senzilles sorgides des del cor, a ser acompanyats en el seu creixement emocional i espiritual, tenen dret a jugar, a ser feliços i tenen dret a ser infants.

Haver de redactar i fer tractats de com els adults tenim cura dels infants no és més que un indicador de com en algun moment del camí hem perdut el sentit profund de l'exercici més elemental de la parentalitat, que s'hauria d'exercir en positiu i que es fonamenta en la transmissió a l'Infant dels sentiments de pertinença, protecció, tranquil·litat i sentir-se estimat.

Amb ulls d'infant, molts cops, les nostres complicades respostes a les seves espontànies i senzilles preguntes tenen una resposta més natural i normalitzadora del que mai hem pogut imaginar. Veieu si més no un exemple d'una pregunta «complexa» i digueu si la resposta no és simple i clara:

«Quan la mestra parlava de les adopcions, una de les alumnes va dir orgullosament:

- Jo ho sé tot sobre les adopcions, perquè soc adoptada!
- I què significa ser adoptada? ? li va preguntar un company.
- Significa que tu creixes al cor de la teva mare en lloc de créixer al seu ventre ? va respondre amb naturalitat i convenciment la nena».

Tota una lliçó de naturalitat, d'explicació simple i d'un clar sentiment de pertinença i vincle, d'aquell qui se sent estimat i sap en qui confia. No cal haver de ser un nen adoptat per poder definir el vincle familiar com aquesta manera de créixer en el cor de la mare, en el cor del pare. Tot infant hauria d'experimentar aquest amor incondicional, sorgit des de l'interior dels adults que s'afiança i s'alimenta de l'amor que creix espontàniament al cor.

L'aritmètica del cor pot ser tant complexa com enrevessat és el llenguatge de les relacions personals. Però el paper de l'adult ? pare, mare, tutors, mestres, educadors... ? referent de cada infant, hauria de ser infrangible i ancorar-se en la convicció ferma que la seva presència sòlida i propera, serena i dialogant, amb

autoritat que no és autoritarisme, continuarà fent créixer el vincle al llarg de la vida.

En una societat on tot es mesura des dels resultats, les capacitats i competències, no hauríem de dubtar de qui és competència l'educació, l'ajudar a créixer lliurement, el contribuir a establir unes relacions sanes i protectores i a elaborar uns criteris propis, vers els més menuts.

El nostre compromís com a adults referents dels infants és ajudar-los a ser feliços i que gaudeixin de ser infants. És contribuir a que se sentin créixer en els nostres cors. Els infants han de sentir que som els pilars fermes d'aquest projecte comú del qual tots formem part anomenat humanitat.